

Γράφει ο Μπάμπης Ράκης - bambisrakis@cytanet.com.cy

ΧΟΥΑΝΙΤΑ: Η κόρη του ζωγράφου από τη Σάμο Μια αναπάντεχη επίσκεψη που θα αλλάξει την ζωή του

ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ 28

Λίγες μέρες μετά τα τραγικά γεγονότα, ένα πρωινό και ενώ καθόταν έξω από την ταβέρνα πλάι σε ένα τραπέζακι και ζωγράφιζε, είδε να στέκει δίπλα του ντυμένη στα μαύρα η Λίζα.

- Καλημέρα Μανουέλ, του είπε με μια γλυκύτητα.
- Λίζα αγάπη μου, είπε εκείνος, τινάχτηκε από την καρέκλα και την αγκάλιασε.
- Τον έσφιξε πάνω της τρυφερά λέγοντας:
- Πρέπει να βρεθούμε Μανουέλ. Είναι ανάγκη να μιλήσουμε.
- Να βρεθούμε αγάπη μου, να βρεθούμε της έλεγε αυτός κρατώντας την από το χέρι.

Μόλις συνήλθε λίγο από την συγκίνηση θυμήθηκε να της πει συλλυπητήρια για τον πατέρα της.

- Ευχαριστώ, απάντησε εκείνη και σκούπισε τα δάκρυά της.
- Σε μια στιγμή του είπε:
- Ακολούθησε με από κάποια απόσταση. Δεν είναι μακριά. Πέντε λεπτά από εδώ.
- Που θα πάμε;
- Ακολούθησε με Μανουέλ και μη ρωτάς, του είπε και προχώρησε.

Την ακολούθησε σαν υπνωτισμένος. Δεν πίστευε ότι είναι η Λίζα αυτή η υπέροχη κοπέλα που προχωρούσε από κάποια απόσταση μπροστά και ότι σε λίγο θα βρίσκονταν πάλι μαζί ύστερα από τρία χρόνια.

Ενιωθε χαμένος, αλλά τρομερά ευτυχισμένος. Προχωρούσαν έτσι αρκετά. Σε κάποια στιγμή την είδε να σταματά μπροστά από μια βιτρίνα ενός καταστήματος γυναικείων ρούχων, γύρισε το κεφαλάκι της πίσω να βεβαιωθεί ότι την ακολουθεί και μόλις τα βλέμματά τους συναντήθηκαν, προχώρησε προς την πόρτα και κουνώντας τα δαχτυλάκια της, του έκανε νόημα να την ακολουθήσει μέσα. Κατάλαβε. Θα τον συναντούσε και αυτή την φορά κρυφά. Φθάνοντας στο κατάστημα μπήκε μέσα. Είδε μια καλοντυμέ-

νη κυρία μέσης ηλικίας να του χαμογελά ευγενικά.

- Ακολουθείστε με σινιόρ, του είπε εκείνη.
- Προχώρησαν στο βάθος του καταστήματος όπου υπήρχε μια στενή ξύλινη σκάλα που οδηγούσε προς τα πάνω. Όταν έφθασε μέχρι εκεί, του υπέδειξε με το χέρι της να ανεβεί.
- Ανεβαίνοντας ένιωσε την καρδιά του να χτυπά δυνατά, όπως τότε που τον πήρε σπίτι της.
- Την αγαπούσε. Την αγαπούσε πολύ. Άραγε κι εκείνη; Όμως για να θελήσει να τον συναντήσει σήμαινε πως δεν τον ξέχασε.
- Την είδε όρθια να τον περιμένει εκεί που τέλειωνε η σκάλα. Ανέβηκε. Ένας μικρός διάδρομος και δεξιά μια κάμαρη. Μόλις την πλησίασε την αγκάλιασε όσο πιο σφιχτά μπορούσε ψιθυρίζοντας:
- Λίζα αγάπη μου, νόμιζα ότι δεν θα σε ξανάβλεπα ποτέ. Μην φύγεις ξανά αγάπη μου. Μην φύγεις.
- Τον κρατούσε και εκείνη σφιχτά χωρίς να μιλά. Μόνο δάκρυα κυλούσαν από τα μάτια της.
- Σε μια στιγμή τον έπιασε από το χέρι λέγοντας:
- Πάμε μέσα στην κάμαρη. Μην μας ακούσουν κάτω οι πελάτες του κατα-

- στήματος.
- Η Λίζα πάλευε εκείνη την στιγμή όπως και σε όλα αυτά τα χρόνια που τον άφησε για να πάει στην Νέα Υόρκη.
- Τον αγαπούσε και τον αγαπούσε ακόμη. Όμως υπέκυψε στις πιέσεις της οικογένειας και ιδιαίτερα του πατέρα της Κάρλος Ροντριγκες.
- Τώρα αυτός δεν υπάρχει πια. Όμως η Λίζα ανήκει ήδη σε άλλον άνδρα. Έχει παντρευτεί εδώ και δύο χρόνια με ένα Αμερικάνο χρηματιστή στην Νέα Υόρκη.
- Ηρθε με την μάνα της για την κηδεία, αλλά έπρεπε να φύγει ξανά.
- Δεν τόλμησε, δεν ήθελε να πει στον Μανουέλ την πικρή αλήθεια. Ήξερε πως θα τον πλήγωνε βαθιά.
- Ίσως αν του το έλεγε από την πρώτη στιγμή, που βρεθήκαν και πάλι μόνοι. Δεν το είπε όμως. Τον άφησε να ζήσει έστω για λίγο το όνειρο ότι θα έσμιγαν ξανά. Όμως ήθελε και εκείνη βαθιά να ζήσει για λίγο αυτό το όνειρο και ας ήξερε ότι είναι ψέμα.
- Κάποια στιγμή ενώ την κρατούσε αγκαλιά του είπε:
- Όλοι πληρώνουμε για τα λάθη μας.
- Ναι, είπε εκείνος και σκέφθηκε τον εαυτό του όταν για τρία χρόνια συγκάλυπτε με την σιωπή του τον πατέρα της. Ουδέποτε θα της έλεγε την

αλήθεια. Ήταν πατέρας της. Όμως για αυτόν ήταν το μεγάλο λάθος.

Για την Λίζα ήταν διαφορετικά. Του έκρυψε το μεγάλο μυστικό, ότι δεν ήταν μόνη. Δεν ήταν ελεύθερη. Τον άφησε να ζήσει για λίγες ώρες την ψευδαίσθηση του ονείρου, ότι ήταν και πάλι μαζί. Έπρεπε να του πει την αλήθεια από την πρώτη στιγμή που πήγε και τον βρήκε στην ταβέρνα. Τον αγαπούσε και όμως τον είχε προδώσει από καιρό, όταν υπέκυψε στις πιέσεις του πατέρα της και παντρεύτηκε στην Νέα Υόρκη.

Ο Μανουέλ ζούσε το όνειρο, για αυτό και κάποια στιγμή την ρώτησε:

- Πότε θα βρεθούμε ξανά;
- Ζήσε το τώρα, του είπε και απόφυγε το βλέμμα του.
- Ποιο είναι το τώρα;
- Αυτές οι στιγμές που είμαστε μαζί!
- Και το αύριο;
- Δεν χρειάζεται να σκέπτεσαι το αύριο όταν ζεις όμορφα το σήμερα.

Κατεβαίνοντας αργότερα τις σκάλες και βγαίνοντας από το κατάστημα του είπε:

- Μανουέλ σου κρύβω ένα μυστικό. Θα σου το πω αργότερα. Τώρα πρέπει να πηγαίνω. Με περιμένουν σπίτι.
- Τον κοίταξε παράξενα. Τα μάτια της ήταν έτοιμα να κλάψουν.
- Τι συμβαίνει Λίζα. Είναι κάτι σοβαρό;
- Θα το μάθεις Μανουέλ πολύ σύντομα.
- Πότε θα βρεθούμε; ρώτησε εκείνος.
- Τον φίλησε απαλά στο μάγουλο.
- Πότε θα σε ξαναδώ; Την ξανά-ρώτησε.
- Αντίο Μανουέλ ήταν η απάντησή της, και έβγαλε το μαντιλάκι της, σκουπίζοντας ένα μικρό δάκρυ και ξεκίνησε να βαδίζει μόνη.
- Ο Μανουέλ έμεινε ακίνητος να την κοιτά καθώς έφευγε, χωρίς να έχει την δύναμη να τρέξει πίσω της.
- Όταν έστριψε στην άκρη του δρόμου και δεν την έβλεπε πια, ακολούθησε την αντίθετη κατεύθυνση επιστρέφοντας στην ταβέρνα.
- Θα την ξανάβλεπε άραγε...

Συνέχεια την επόμενη Τετάρτη

ΚΑΘΕ ΤΡΙΤΗ, ΤΕΤΑΡΤΗ ΚΑΙ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Εφημερίδα

Ο ΚΟΣΜΟΣ

Τώρα και στο facebook